

Deelnemers Zorgatelier bang voor sluiting

Een beroerte zette hun leven op z'n kop. Piet, Susanne en Dymph worstelen met de gevolgen van hersenletsel. Ze hebben hun draai gevonden bij Zorgatelier De Polder.

Michel Koster
Waalwijk

Kunst maken, als therapie en ontspanning. Piet, Susanne en Dymph kunnen zich een leven zonder De Polder niet voorstellen. Dat een mogelijke sluiting in de lucht hangt, hakt er dan ook flink in. Ze zijn twee keer per week bij het Waalwijkse Zorgatelier te vinden. De drie kunnen daar al hun creativiteit kwijt. In alle rust wordt hier gewerkt aan bijzondere kunstwerken. Van schilderijen, glas, mozaïek tot houten beelden. En dat allemaal gemaakt door mensen met niet aangeboren-hersenletsel (NAH). Een beroerte, een (verkeers)ongeluk, het kan je leven flink overhoop gooien.

Het is een oase van rust bij zorgatelier De Polder aan de Valkenvoortweg. De kunstwerkplaats ligt midden in het buitengebied, met een weids uitzicht op de polders. „Dit is niet ons tweede huis, maar thuis”, vertelt Piet Dankers (70). De Kaatsheuvelnaar kreeg in 2015 een herseninfarct, raakte linkszijdig verlamd. Zijn leven ziet er na de beroerte heel anders uit. „Ik vind het gewoon lastig om afhankelijk van anderen te zijn.” Bij De Polder vindt Piet rust. Vooral

schilderen is zijn ding.

Iedere bezoeker hier heeft zijn of haar eigen verhaal. Maar er zijn ook overeenkomsten te zien. Veel dingen kosten moeite, je raakt al snel overprikkeld en stuit ook nogal eens op onbegrip. „Het is niet zo dat we hier constant met elkaar over praten. Maar je begrijpt elkaar wel. Vaak is één blik genoeg. Het zijn lotgenoten. Dat geeft steun.”

Herseninfarct op je 19-de
Susanne Verreijt (40) uit Vlijmen weet precies wat die bedoelt. „Ik was negentien, stond vol in het leven, volgde een studie psychologie, en toen kreeg ik een herseninfarct.”

Een lange revalidatie volgde. „Maar het doet ook mentaal iets met je. Het is erg lastig te accepteren.” Ze werd getipt over De Polder. „Ik ging er eigenlijk zonder

De vrijwilligers geven vaak precies het zetje dat nodig is

– Susanne Verreijt, deelnemer Zorgatelier

▲ Piet Dankers, Susanne Verreijt en Dymph van Kasteren (vlnr) maken bijzondere kunst bij Zorgatelier De Polder. FOTO'S MARC BOLSUIS

▲ Het hek dreigt dicht te gaan voor De Polder in Waalwijk.

▲ Bij het zorgatelier worden ook houten kunstwerken gemaakt.

verwachtingen naar toe, dacht dat dagbesteding niets voor mij zou zijn. Ik stapte binnen, en was meteen verkocht.”

Zij laat graag haar fantasie de vrije loop, maakt kleurrijke kunstwerken. Acht vrijwilligers met een kunstachtergrond helpen als dat nodig is. „Ze geven vaak precies het zetje dat nodig is. Het is zo mooi als je kunst ziet ontstaan.” Het levert inderdaad bijzondere werken op. Niet voor niets exposeert De Polder enkele keren per jaar. „Je bent dan toch trots.”

Vijf voor twaalf

De groep van zo'n 34 mensen komt al vele jaren bij De Polder. Er

Ik ga hier niet uit vrije wil weg

– Piet Dankers, deelnemer Zorgatelier

is helaas een flinke wachtlijst, en nauwelijks verloopt. Pas als mensen heel hard achteruit gaan, en meer hulp nodig hebben, stopt het. „Ik ga hier ook niet uit vrije wil weg”, is Piet stellig. „Hier voel ik me thuis.”

Toch is het vijf voor twaalf bij De Polder. „We hoorden vorige week pas wat er al die tijd speelde”, vertelt Dymph van Kasteren (63) uit Vught, zelf trouw bezoeker na een herseninfarct en tia. „Daar schrik je van.”

Te veel prikkels

Ze hoopt vurig dat de gemeente niet te hard optreedt tegen de deels illegale bebouwing bij De Polder. Als er twee van de drie ateliers plat moeten, blijft er nog maar één gebouw over. Volgens De Polder rest dan niets anders dan de boel te sluiten.

En de drie begrijpen dat. „We werken nu in kleine groepjes. Die rust is zo belangrijk voor ons. Als je twaalf mensen in één ruimte stopt, is dat heel onrustig. Dat levert ons veel te veel prikkels op.” Ze leggen zich er niet bij neer. „Wij willen met z'n allen voor De Polder strijden.”